

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Uniware, spol. s r. o.**, se sídlem Zbraslavská 27, Praha 5, zastoupen Ing. Alešem Pekárkem, daňovým poradcem se sídlem Hálkova 1612/1, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2008, č.j. 5871/08-1300-105378 a ze dne 11. 4. 2008 č.j. 6007/08-1300-105378, č.j. 6008/08-1300-105378, č.j. 6009/08-1300-105378, č.j. 6010/08-1300-105378, č.j. 6011/08-1300-105378, č.j. 6012/08-1300-105378, č.j. 6013/08-1300-105378, č.j. 6014/08-1300-105378 a č.j. 6016/08-1300-105378,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení deseti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, označených v záhlaví tohoto rozsudku, jimiž žalovaný správní orgán zamítl žalobcova odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2003 a srpen 2003, a leden, únor, duben, květen, září, říjen, listopad a prosinec 2004. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že dodatečné platební výměry byly vystaveny na základě výsledů daňové kontroly. Žalobce si uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z faktur, vystavených jménem společnosti Airis spol. s r. o. se sídlem Doberská 302, Kladno. Ze sdělení dožádaného Finančního úřadu v Kladně bylo zjištěno, že jednatel této společnosti je dlouhodobě hospitalizován, že společnost nepodávala daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí 2001 až 2. čtvrtletí 2003, ke dni 24. 4. 2003 jí byla zrušena registrace k DPH a za roky 2002 až 2004 také podala nulová přiznání k dani z příjmů právnických osob. V době vystavení faktur nebyla společnost Airis spol. s r. o. plátcem DPH, plnění pro žalobce nepřiznala a neuskutečňovala žádnou ekonomickou činnost.

Proti těmto rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že postupem správce daně i žalovaného byl zkrácen na svých právech, tedy že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Poukázal na to, že společnosti Airis spol. s r. o. byla daň z přidané hodnoty vyměřena, dále že správce daně neprokázal, kdy této společnosti měla být zrušena registrace plátce DPH a že odvolací orgán doplnil dokazování, aniž by žalobci umožnil seznámit se s takto získanými důkazními prostředky a vyjádřit se k nim. Žalobce navrhl, aby soud všechna napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky a navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce především namítl podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Správce daně požadoval po žalobci, aby prokázal přijetí zdanitelných plnění od dodavatele Airis spol. s r. o. a žalobce předložil jak účetní doklady, tak dokumentaci materiálu uvedeného na fakturách. Správce daně uznal nárok žalobce na odpočet daně z přidané hodnoty u dodávek od Airis uskutečněných před 24. 4. 2003, ale u následných dodávek nárok neuznal s tím, že nebyl prokázán doklady vystavenými plátcem. Žalobce tu poukázal na to, že byla-li společnosti Airis vyměřena daň z přidané hodnoty, měl být žalobci uznán nárok na odpočet daně; nebyl-li dodavatel plátcem DPH, nemohla mu být vyměřena DPH. Proto žalobce navrhl, aby v daňovém řízení správce daně prokázal, že dodavatel není plátcem DPH a že nebyla uplatněna daň na výstupu u dodání zboží, které správce daně vyloučil z nároku. Správce daně však odmítl dokazování doplnit a doplněno bylo až v rámci odvolacího řízení; s těmito důkazními prostředky žalobce seznámen nebyl a o doplnění dokazování se dověděl až z napadených rozhodnutí. Podle žalobce je nesporné,

že společnost Airis byla plátcem DPH v některých obdobích, které byly předmětem kontroly a že vyloučení nároku na odpočet daně u dodávek počínaje 24. 4. 2003 správce daně založil na tvrzení, že Airis není plátcem. S odkazem na ust. § 1 a § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 235/2004 Sb. žalobce dovedl, že finanční úřad mohl daň z přidané hodnoty vyměřit jen plátcům DPH a to nikoliv jen na základě nějakého textu na dokladu. Společnost Airis byla plátcem DPH a zrušení její registrace mohlo nabýt účinnosti jen bylo-li řádně doručeno. Důkazní břemeno ohledně doručení nese správce daně, avšak ten v rámci daňové kontroly neprokázal, že Airis přestal být plátcem daně. Návrh žalobce na získání důkazních prostředků k prokázání této skutečnosti odmítl a následně dokazování doplnil, aniž by o tom zpravil žalobce a aniž by mu umožnil s těmito důkazními prostředky vyjádřit. Žalovaný pochybil, když tyto vady neodstranil. Nebylo prokázáno, jak a kdy společnost Airis přestala být plátcem DPH. Žalobce nebyl seznámen s tím, jak bylo rozhodnutí o zrušení registrace doručeno společnosti Airis. K objasnění okolností, za kterých byla údajně zrušena registrace společnosti Airis jako plátce DPH, navrhl žalobce výslech svědka, ale ten byl správními orgány odmítnut. Správní orgány neunesly důkazní břemeno a neprokázaly, kterým dnem nastaly účinky zrušení registrace společnosti Airis jako plátce DPH, pokud se tak vůbec stalo. Zároveň došlo k zásahu do práva žalobce na seznámení s důkazními prostředky a na vyjádření k nim.

Soud především odmítl spekulaci žalobce o tom, že společnost Airis spol. s r. o. byla vyměřena daň z přidané hodnoty, a tudíž že tato společnost musela být plátcem daně z přidané hodnoty. Podle ust. § 108 odst. 1 písm. o) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, přiznat a zaplatit daň správci daně je povinná osoba, která uvede daň na daňovém dokladu. Jestliže na předmětných fakturách, vystavených společností Airis spol. s r. o. je výslovně uvedena i daň z přidané hodnoty, pak vznikla tomuto subjektu povinnost daň přiznat a zaplatit, a to bez ohledu na to, zda byla nebo nebyla registrována jako plátce daně z přidané hodnoty. Tato skutečnost se však nijak nepromítá do vztahu mezi správcem daně a žalobcem, protože neznamena, že by se v jejím důsledku společnost Airis spol. s r. o. stala plátcem DPH, a že by tedy žalobci měl vzniknout nárok na odpočet DPH v důsledku přijetí plnění, jež mu tato společnost měla poskytnout. Správce daně ani žalovaný tedy nepochybili, jestliže konstatovali, že faktury vystavené společností Airis spol. s r. o. po 24. 4. 2003 jsou vystavené subjektem, jenž nebyl plátcem daně z přidané hodnoty a žalobci nenáleží odpočet této daně.

Pokud jde o to, kdy společnost Airis spol. s r. o. přestala být registrována jako plátce DPH, a o prokázání této skutečnosti, rovněž zde soud žalobní námitku odmítl. Informace o zrušení registrace této společnosti jako plátce daně z přidané hodnoty je dostupná z veřejně přístupného registru (například <http://www.info.mfcr.cz/ares/>), nebylo proto nutno ji speciálně dokazovat a pokud si žalovaný v průběhu dovolacího řízení opatřil listiny k záležitosti zrušení registrace, nejednalo se o důkazní prostředky relevantní pro rozhodnutí o odvolání žalobce. Nedošlo tedy k poškození procesních práv žalobce, pokud s těmito listinami nebyl seznámen a pokud se k nim nemohl vyjádřit. Otázka řádného doručení zrušení registrace společnosti Airis spol. s r. o. nebyla a ani nemohla být předmětem dokazování v daňovém řízení se žalobcem, protože se jednalo o záležitost jiného daňového subjektu; ostatně žalobce ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly to, že ke zrušení registrace této společnosti došlo. Soud tedy uzavřel s tím, že ve věci nedošlo k přenosu důkazního břemene na správce daně a nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, že správce daně toto břemeno neunesl.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. dubna 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu